

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra NUTIDSBILLEDER (1878)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, 1923, s. 304.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe02-shoot-idm140498673988384/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Stundom fik han anonyme Breve, der paa usminket Vis lod ham vide, at han var en elendig Stymper, der ikke forstod sig paa sin Virksomhed eller som bare erklærede, at man tydelig saa, hvorledes han paa den løgnagtigste, gemeneste og nederdrægtigste Maade havde tillistet sig Kredens Plads og nu snød sig fra at gjøre sin Skyldighed.

Saa traadte en Morgenstund, da han, noget trist i Hu, sad i sit Værelse, hans Ven Mølleren ind til ham.

Han saa om muligt endnu mere fiffig ud i københavnske Omgivelser end ude paa Landet, men der var en Nuance i hans Væsen; han var ikke saa blød og blid som derovre. Tvertimod; han optraadte med en vis Sikkerhed, satte sig strax ned i Sofaen med et henkastet »Med Forlov«, og kaldte Harald Holst for »min gode Holst«.

Mølleren kom naturligvis for at høre lidt rigtig Besked om dette Bancanlæg, som jo laa hele Egnen saa meget paa Sinde, som var, om han saa maatte sige, en Velfærdssag for den, som man havde gjort sig saa store og sikre Forventninger om at faa i Orden o. s. v., kortsagt, han skildrede det Hele i de største Dimensioner.

Harald Holst sagde til ham noget Lignende, som det han havde tilskrevet ham, men det tilfredsstillede ikke Mølleren, og det sagde denne rent ud.

Det viste sig, at han alt havde været et Par Dage i Byen og benyttet disse til at søge Oplysninger om Sagerne Stilling. Han vidste forbausende god Besked om alle de Spørgsmaal, der vare i Bevægelse ved den store Jernbanelov, bedre Besked, maatte Harald Holst tilstaa sig selv, end det endnu var lykkedes ham at erhverve sig.

Ligeoverfor de forskellige Forhaabninger, som Harald Holst konstruerede paa disse eller hine Løfter eller Udtalelser, viste Mølleren sig meget skeptisk, og den ene Gang efter den anden kom han tilbage til det, at »den gode Holsts« Stilling vist var meget isoleret, saa isoleret, at han ikke vilde kunne udrette Noget.

Holst crindrede om, at han havde forbeholdt sig frie Hænder; han vilde ikke tilhøre noget Parti, det havde han sagt paa Valgtribunen, og paa det Program var han bleven valgt, saa at man kunde ikke gjøre ham Bebrejdelser.